

קונטרס

צדקת אמונה

יגלה את טהר האמונה הקדושה, שיש אצל כל בר ישראל
מיום שנולד, כי כל בר ישראל הוא חלק מהאמונה
הקדושה, וכל זמן שלא קלקל את מעשיו, מאירה בו
האמונה הקדושה, ואם, חס ושלום, קלקל מעשיו ונחשכה
ממנו האמונה הקדושה, עליו להשליך שכלו ודעתו
וחקמתו המדמה, ויבטח על צדקת האמונה הקדושה
שגלו לנו הצדיקים הקדושים שפכל דור ודור.

*
בנו ומסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אנים ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

*
הוכא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: הָאָדָם
צָרִיךְ לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי
בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִז מֵה שְׂיֵאמֵר
לוֹ הַשֶּׁכֶל בְּמִשְׁפַּל רֵאשׁוֹן, יִדַע
שֶׁהוּא דְבוֹרֵוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהַזְכִּיר אֶז
אֶת דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל: "הַשֶּׁכֶל
הוּא אֹר גְּדוֹל, וּמֵאִיר לוֹ בְּכָל
דְּרָכָיו" (עֵין לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א'.

סִימָן א').

(אֲמֵרֵי מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק א', סִימָן תִּשְׁעוֹ)

קונטרס

צִדְקַת אֲמוּנָה

א.

ראה, אהובי, אחי היקר, להכניס את עצמך בתוך האמונה הקדושה, לידע שהוא יתברך מחיה, מהיה ומקים את כל הפריאה פלה, והכל לכל — דומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיה אלקותו יתברך, והוא יתברך משגיח על כל מה שקורה בזה העולם, והכל בחשבון צדק, ועל-כן ראה לישר את העקמיות שבלבך, ואל תשאל שום קשיות וספקות עליו, חס ושלום, רק תדע כי "צדקת האמונה" הקדושה היא, שיש הרבה דברים שאין השכל האנושי יכול להבין אותם, וכשאדם מכניס בדעתו ידיעות אלו, אף

פַּעַם לֹא יִשְׁאַל שׁוֹם קִשְׁיוֹת, כִּי בְּוַדַּי יֵשׁ דְּבָרִים
 שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהַבִּינֵם בְּשׂוֹכֵל אֲנוּשִׁי, וּבְכֹמֶת אִם
 הָאָדָם יוֹדֵעַ כִּי "צָדִיק הַשֵּׁם בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל
 מַעֲשָׂיו, וְקָרוֹב הַשֵּׁם לְכָל קוֹרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ
 בְּכֹמֶת", אִזּוֹ מְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ
 וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׁיחָתוֹ וְכָל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו אֵלָיו
 יִתְבָּרַךְ, כִּפְּאֶשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבִין אֶל אָבִיו,
 אֲשֶׁר זֶה בְּעַצְמוֹ הוּא בִּנְיָן הָאֱמוּנָה, כִּי בְּזֶה שֶׁהָאָדָם
 מְדַבֵּר עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֶה מְגַלֵּה שֵׁישׁ לוֹ
 אֱמוּנָה; עַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, לְחִזֵּק אֶת
 עַצְמָךְ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְאֵל תִּכְנַס בְּטוֹעֵן וְנֹטְעֵן
 בְּשׁוֹם קִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת כָּלֵל, וְאִזּוֹ תְּצַלִּיחַ דְּרָכְךָ בְּכָל
 אֲשֶׁר תִּפְנֶה.

ב.

רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, לְחִזֵּק אֶת עַצְמָךְ
 בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְאַף שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ עֲכָשׁוּ מִשְׁבָּרִים
 וְגָלִים, וְאַתָּה מְלֹא קִשְׁיוֹת וְעִקְמִיּוֹת עָלָיו יִתְבָּרַךְ,
 מְרַב הִירִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת וְהַכְּבוֹלִים וְהַהֲשִׁלְכוֹת
 שְׂאֵתָה סוֹבֵל עֲכָשׁוּ, עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי

בַּוְדָאֵי הַכֹּל בְּחֻשְׁבוֹן צְדָק, וְאִם רַק תְּזוּכָה לְבַטֵּל
 אֶת עֲצָמָךְ לְגַמְרֵי אֱלֹוֵי יִתְבָּרֵךְ, וּתְסַלֵּק אֶת דַּעְתָּךְ
 וְשִׁכְלָךְ, וּתְנִיחַ אֶת עֲצָמָךְ בְּתוֹךְ אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה,
 וְתִדַּע כִּי צְדִיק הוּא הַשֵּׁם וַיִּשְׂרִים דְּרָכָיו, אֹו וַיִּקְא
 עַל־יְדִיָּזָה תְּזוּכָה לְרֹאוֹת יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה, כִּי הַמַּאֲמִין
 הָאֱמֵתִי, שְׂיִדַּע שְׂאִינוּ יוֹדַע, אֲשֶׁר זֹהִי מְדֻרְגָה
 גְּדוּלָה, כִּי עַל־פִּי־רַב הָאָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יוֹדַע
 וּמְבִין הַכֹּל, וְאֹו כְּשֶׁלֹּא הוֹלֵךְ לוֹ כְּמוֹ שֶׁרָצָה, עַל־
 יְדִיָּזָה הוּא נִשְׁפָּר לְגַמְרֵי, מַה שְׂאִין בֵּן כְּשֶׁאָדָם
 מְסַלֵּק דַּעְתּוֹ וְחֻכְמָתּוֹ, וַיִּדַּע שְׂאִינוּ יוֹדַע, וְרַק
 חוֹקֵק בְּרַעְתּוֹ תָּמִיד "צְדִקַּת הָאֱמוּנָה" הַקְּדוּשָׁה
 — שְׂצְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא יִתְבָּרֵךְ, עַל־יְדִיָּזָה בְּעֲצָמוֹ
 מְפֹשֵׁט אֶת הָעֵקֶמְמִיּוֹת שֶׁבְּלִבּוֹ, וּכְבָר אֵין לוֹ שׁוּם
 קְשִׁיּוֹת עָלָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּכְרַגַע שְׂאִין לְאָדָם קְשִׁיּוֹת
 וּסְפִקוֹת עַל הַקְּדוּשַׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הוּא כְּבָר נוֹשֵׁעַ
 בִּישׁוּעָה נִצְחִית, כִּי כָּל הַצְּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים, הַקְּטָנוֹת,
 הַדַּחְקוֹת וְהַבְּלִבּוּלִים, שְׂעוֹכְרִים עַל הָאָדָם, הֵם
 רַק מַחְמַת הַסְּפִקוֹת וְהַקְּשִׁיּוֹת וְהָעֵקֶמְמִיּוֹת שְׂעוֹלִים
 תָּמִיד בְּלִבְבוֹ, שְׂזָה הוֹרֵס אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, רַחֲמָנָא
 לְצַלֵּן. כִּי כְּשֶׁאֵין הָאָדָם שְׁלֵם בְּדַעְתּוֹ וּבְלִבְבוֹ עִמוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, עַל־יְדִיָּזָה הוּא שְׁבוּר כְּחָרֵס הַנִּשְׁפָּר, וְהוּא

תמיד מבהל ומבלבל, וצרים ומרים לו החיים יותר ויותר, כי בשאין לאדם אמונה ברורה ומזככת, ומכל שכן בשיש לו גם קשיות וספקות עליו יתברך. אזי הוא לגמרי משגע מרב צרותיו, לא-כן בשארם מסלק את דעתו ואת חכמתו ובינתו, ויודע ומאמין שצדיק השם בכל דרכיו, ומכניס בעצמו "צדקת האמונה" הקדושה, על-ידי-זה זוכה לשוב הדעת, וחיו חיים נעימים, ערכים ומתקים, וטועם טעם עולם הבא בעולם הזה; אשרי מי שזוכה לידע שאינו יודע כלל, והוא מאמין ב"צדקת האמונה" הקדושה, שכל מה שעושה הקדוש-ברוך-הוא, הוא לטובתו, ועל-ידי-זה בעצמו יזכה להתקרב אליו יתברך יותר ויותר.

ג.

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, אחי היקר, באמונה פשוטה בו יתברך, ואל תשאל שום קשיות וספקות עליו יתברך, ואף שעובר עליך מה שעובר — משברים וגלים, ובכל פעם אתה רואה שהולך לך בדיוק ההפוך ממה שקוית ורצית וכדו', עם כל

זאת ראה לחזק את עצמך באמונה פשוטה, ותדע כי צדיק וישר הוא יתברך, ויש הרבה דברים שקורים עם האדם בזה העולם, שאי אפשר להבין זאת בשכל אנושי כלל מרב עמק פונתו יתברך, ולכן צריכים להכניס את עצמו תמיד ב"צדקת האמונה" הקדושה, ולידע כי צדיק השם בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו, ובודאי פונתו לטובה, ואם תכניס בעצמך את "צדקת האמונה", ולא תקשה שום קשיות עליו יתברך, אז דיקא תחיה חיים טובים, ערכים ונעימים, ותעבר את העולם הזה בשלום.

ד.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר כל מה שעובר עליך הוא בחשבון צדק ממנו יתברך, ואף שיש דברים שאי אפשר להם להבין, עליך לדעת אשר יש בחינת ממצע בין כל שנויי הברואים שבעולם — בין דומם לצומח, בין צומח לחי, בין חי למדבר, ונפש האיש הישראלי היא הממצעת והמחברת בין כלליות כל העולמות לבורא יתברך.

ועל ידה נמשך השפע והחיות והקיום לכל העולמות כולם, ועל-כן בישראל תלוי הכל כידוע, וכל אלו הממצעים הם בחינת כח המדמה, שמדמה מלתא למלתא, ומחבר ומקשר שני הפכים יחד, ושרש המדמה למעלה למעלה בקדשה נמשך מהנפש הישראלית, שהיא היא מחברת עליונים ותחתונים, כי היא בחינת הממצע והחבור בין הבורא יתברך לכלליות העולמות, ובאמת נפש הישראלית בשרשה גבוהה מאד מאד, והיא חלק אלוה מפעל ממש, ונקללת בו יתברך בתכלית האחדות, רק שיש בנפש הישראלית כח הזה שהיא הבחינה האחרונה שבנפש הישראלית, והיא בחינת כח המדמה שמחבר את הגשמי והרוחני. שעל-ידי-זה נמשך השפע והחיות לכל העולמות — על-ידי נפש הישראלית, נמצא שעקר כח המדמה, שרשו נמשך מנפש האדם, דהינו מנפש הישראלית, ועל-כן עקר קשר כל העולמות תלוי בנפש הישראלית, ועל-כן עקר ברור המדמה שכזה תלוי עקר האמונה, שהיא יסוד הכל, תלוי בנפשות ישראל, ועל-כן קדם שבועות שהוא קבלת התורה, בחינת ברור המדמה, קורין פרשת במדבר, שמדבר שם ממנין ומספר בני

ישׂראל, כּמאמר חכמינו הקדושים — מנו ועצרו, כּי עקר ברור המדמה תלוי בנפשות ישׂראל, ומספר ומנין הוא בחינת מדמה, ועל־ידי שסופרין נפשות ישׂראל את הימים קדם שבועות, זמן מתן תורתנו, על־ידי־זה נתברר המדמה, וזוכים אחר־כּף לקבל את התורה, שהיא המשכת המחין להשיג את רוחניות חיות אלקותו בגלוי נפלא פנים אל פנים, אך מחמת שעקר אחיזת הסטרא אחרא, היא בבחינת מדמה, על־כן חוששין שלא תתאחז הסטרא אחרא סטרא דמותא, על־ידי המספר והמנין, שהוא בחינת מדמה, עד שיחשב שיש לו הרבה זמן בזה העולם, וכאלו יש כאן בזה העולם איזה טבע, או "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה", שזה ערבוב המדמה, על־כן צותה התורה להקריב את קרבן עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, לרמוז שההכרח לסלק את הדעת והשכל, ולעשות עצמו כמו בהמה ממש, ולידע שאין יודעים כלל, שכל זה הוא בחינת ברור המדמה, שיזכה לידע שצדיק וישר השם, וכל מה שעושה עמו הקדוש־ברוך־הוא הוא בחשבון צדק; אשרי מי שזוכה להכניס את עצמו ב"צדקת

האמונה " הפשוטה, ואין לו שום קשיות עליו
 יתברך כלל, שאז על-ידי-זה יזכה לברור וזכוף
 המדמה עד שיתעלה מעולם לעולם, עד שיהיה
 נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ואפלו שמסתובב
 בזה העולם הגשמי והחמרי, אף-על-פי-כן מחו
 ומחשבתו יהיו דבוקים בעולמות עליונים.

ה.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר ענין
 זה — לקשר החיצוניות אל הפנימיות, דהינו
 להסתפל בכל דבר על השכל האמת שיש בו,
 ולהתקרב על-ידי כל הדברים להשם יתברך, זה
 הענין הוא גבה ונעלם מאד מבני אדם, ואי אפשר
 לזכות לזה, כי אם על-ידי התורה הקדושה, אשר
 על ידה מכניעין היצר הרע, ומגבירין היצר הטוב
 על היצר הרע, וכל אחד כפי מה שמשבר תאות
 לבו, כמזכר זוכה לזה השכל, ואפלו מי שמשבר
 התאוות, צריך להזהר שיהיה לו צמצום בשכלו,
 שלא יהרס הגבול, להסתפל במה שאין לו רשות,
 מפל שפן מי שמשקע עדין בתאוות,

שצריך בודאי לצמצם שכלו, שלא יהרס — לידע יותר מהראוי לו לפי מדרגתו, על-פן עקר החכמה והשכל האמת הוא האמונה, שהיא כלל התורה, כמו שכתוב (תהלים קי"ט): "כל מצוותיך אמונה", הינו שצריכים להתנהג בכל דבר על-פי התורה הקדושה, וכשמסתכל באיזה דבר, ידע ויאמין באמונה שלמה, שבודאי יש בזה הדבר שכל גדול, ויכולים להפיר בזה הדבר גדלת הבורא יתברך, ולהתקרב על-ידי-זה להשם יתברך, ואם יזכה לידע ולהבין בזה, איזה שכל הנוגע לעבודת השם יתברך — מה טוב, ואם לאו יצמצם ויסמך על אמונה, עד שיזכה שיזכר גופו פראוי, או יזכה להבין פראוי לו, אבל על-כל-פנים אפלו כל זמן שאינו מבין היטב השכל שיש בכל דבר, הוא מאמין באמונה, שבאמת יש בזה חכמה ושכל גדול, כי כלם בחכמה עשית, והכל בשביל להתקרב על-ידי-זה להשם יתברך, ולהפיר אותו יתברך על-ידי-זה; ולכן ראה, אהובי, אחי היקר, להכניס את עצמך תמיד ב"צדקת האמונה", ועל-ידי-זה תזכה לזכך את עצמך לגמרי, ותהיה מזכך מבית ומבפנים, כי אין לך עוד דבר המזכך את האדם כמו "צדקת

האמונה "הקדושה, שאף שעובר עליו מה שעובר, עם כל זאת, הוא מצדיק עליו את הדין, ויודע כי צדיק וישר הוא, ויש הרבה דברים, שאי אפשר להבין בשכל אנושי, ועל-ידי אמונה פשוטה זו, הוא זוכה לקשר החיצוניות אל הפנימיות, דהינו שיודע שבכל דבר גשמי וחיצוני, שם גנוז ומסתור אלקותו יתברך, והכל לכל מה שלמראת עיניו — דומם, צומח, חי, מדבר, הוא פסא לאלקותו יתברך, ואז בידיעות אלו יכולים לעבר את העולם בטוב ובנעימים, ולזכות לרשת עולם הבא בעולם הזה.

ו.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר עכשו בדור הזה, אפלו האמונה הפשוטה נסתרת ונעלמת אצל כל אחד בלבד, ואי אפשר לדבר מזה הרבה, כמו שרואים בחוש, כי כל ישראל יודעים ומאמינים בהשם יתברך, שמלא כל הארץ כבודו, ואף-על-פי-כן על-פירב שוכחים ממנו יתברך, ורץ כל איש אחר בצעו ותאוותיו, ואפלו הכשרים והצדיקים

שדבוקים בו יתברך תמיד, אי אפשר להם לדבר עם העולם בהתגלות גדולה מהשם יתברך, כאשר היה ראוי לצעק בכל פעם על בני העולם — מה אתם שותקים? ומה אתם חושבים לעצמכם? ומה אתם עושים בזה העולם?! הלא השם יתברך עמנו, ועומד עלינו בכל רגע, ורואה את מעשינו כי מלא כל הארץ כבודו, ומי לא יירא ויפחד מפניו יתברך וכו'?! אך מחמת גשמיות העולם ועכירת המעשים אי אפשר לדבר הרבה בהתגלות, אפלו מהאמונה הפשוטה והידועה לכל, וצריכים לדבר מזה ברמז ובסוד, בחינת — כבוד אלקים הסתר דבר, כי זה ידוע ומבאר, שכל הסודות והנסתרות הם לכל אחד כפי מדרגתו, ומה שהוא אצל זה בחינת נגלה, הוא אצל אחר הנמך ממנו בחינת סוד ונסתר, וכן הוא גם בכלל העולם, מה שבזמן זה הוא סוד ונסתר, יכול להיות שבזמן אחר — שיהיה העולם גבה קצת במדרגה, ואז תהיה זאת הבחינה בחינת נגלה, ועל-פן עכשו מחמת גשמיות העולם, נאמר אפלו על ידיעת אלקותו בפשיטות גם-כן — כבוד אלקים הסתר דבר, אבל לעתיד כשיתגלו העצות הנפלאות, אז תתגלה

אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ לְעֵין כָּל, עַד שֶׁלֹּא נִתְבַּיֵּשׁ לְדַבֵּר
 בְּפָנָי כָּל הָעוֹלָם מֵהַשָּׁם יִתְבַרֵךְ וּמֵאֲמוֹנָתוֹ הַקְדוּשָׁה
 בְּהַתְגַּלוֹת גְּדוּלָה, בְּכַחֲנִיַת — וּנְגִלָה כְבוֹד הַשָּׁם,
 וְזֶה בְּכַחֲנִיַת אֲמִצְאָךְ בַּחוּץ אֲשַׁקֶּךָ גַּם לֹא יָבוֹז לִי,
 כִּי אִז תִּמְלֹא הָאָרֶץ דְּעָה לְדַעַת אֶת הַשָּׁם, וַיִּקְרַם
 — כִּי כָלֵם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָם, וְהִעֲקֹר
 תְּלוּי כְּפִי שְׂמֵקִדִים עֲצָמוּ בְּעַת קִטְנוֹתוֹ וַיִּרְדְּתוּ
 וּנְפִילְתוּ, כְּשֶׁעֲדִין חֲשֵׁךְ וּמַר לוֹ, וְאֵינִי רוֹאֶה שׁוֹם
 אוֹר, עִם כָּל זֹאת הוּא מְחִזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּ"צִדְקַת
 הָאֲמוּנָה" הַקְדוּשָׁה, עַל-יַד-זֶה סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה
 לְהַבִּין בְּעֲצָמוֹ אֶת הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וַיּוּכַל לְהַכְנִיס
 אוֹתָהּ גַּם בְּאַחֲרִים.

ז.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, אֲשֶׁר עַל
 כָּל אֶחָד עוֹבְרִים בְּזֶה הָעוֹלָם מְשַׁבְּרִים וְגָלִים,
 כִּי נִחַשְׁךָ לוֹ תְּמִיד אוֹרוֹ יִתְבַרֵךְ, עַד שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי
 אָדָם שֶׁנִּפְלוּ כָל-כֶּף — שֶׁנִּפְלָה וְאָבְדָה אֲצֵלָם
 הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וְקִשָּׁה וְכָבֵד מְאֹד לְהַגְבִּיחָם
 וּלְהַעֲלוֹתָם וּלְהַחְזִירָם אֶל פְּשֻׁטוֹת הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה

כי יש להם הרבה קשיות וספקות עליו יתברך, כי עלית האמונה הנפולה, היא דבר פלא, כי קשה הדבר להבין בשכל, איך אפשר להעלות האמונה על-ידי איזו עצה, כי מאחר שאין לו אמונה, אם-כן לא יאמין, חס ושלום, גם בעצה, כמו למשל בענין העצה המבארת, שלבוא לאמונה כללית, הוא על-ידי למוד פוסקים, ולדבר דבורי אמונה, אם-כן צריך להאמין בתחלה בעצה, והלא הוא רחוק עדין מאמונה, אך באמת מי שנפל מאמונה לגמרי, חס ושלום, כמו עובדי פוכבים והחכמים בחכמות חיצוניות, בודאי לא יועילו להם כל העצות, מאחר שאינם מאמינים כלל, ואינם מבקשים אמונה כלל, ממילא אינם מאמינים כלל גם בעצות, וכמו-כן גם לענין אמונת חכמים, אך באמת ישראל עם קדוש הם מאמינים בני מאמינים, ושרשם אמונה, ועל-כן בשנופל אחד מישראל, חס ושלום, מאמונה, בודאי נשארה בו עדין איזו נקדה מאמונה, כי זהו בעצמו מה שמצטער שנפל מאמונה ומחפש אחר עצות טובות להקים ולחזק את האמונה, זה בעצמו אמונה, כי בפנימיות לבבו האדם מאמין באמת בהשם

יתברך ובצדיקים הקדושים, רק שאינו מרגיש
 האמונה בהתגלות בשלמות, כי האמונה אצלו
 בקטנות, בבחינת שכירה, ועל-כן מועילה לו עצה,
 כי תכף שאומרים לו איזו עצה טובה לאמונה,
 הוא חוטפה, כמו אבן טובה, מאחר שעדין יש
 בפנימיותו נקדת האמונה, והוא מתגעגע לדעת במה
 להשלים ולהעלות אמונתו הנפולה והשבורה, על-
 כן יכול לקח אילו נקודות טובות משכרי האמונה,
 ולהשלים אותה על-ידי-זה בשלמות, כי על-ידי-
 זה יתחזק להאמין ולקיים עצת החכמים, שנותנין
 לו עצות טובות לתקן ולהשלים האמונה, וזה
 בחינת לוחות ושכרי לוחות מנחים בארון, שעל-
 ידי בחינת שכרי לוחות, בחינת אמונה השבורה,
 על-ידי-זה בעצמו חוזר ונתקן, ונשלמת האמונה
 מחדש בבחינת לוחות, כי על-ידי שנשארה בו
 איזו נקדה מהאמונה השבורה, על-ידי-זה מקיים
 עצות החכמים, שנשברה אמונתם אצלו, ועל-
 ידי-זה חוזר ומתקן האמונה, שזה בחינת קבלת
 לוחות שניים, כי אמונה היא יסוד כל התורה
 כלה; ועל-כן אהובי, אחי היקר, אל תיאש עצמך,
 אף שאתה עכשו בעמקי עמקים בשאול תחתית

ומתחתי, ואתה מרגיש את עצמך הגרוע ביותר, הירוד ביותר והפחות ביותר, מפני שנחשכה ממך האמונה הקדושה, ויש לך הרבה קשיות וספקות עליו יתברך, ולבך מלא עקממיות, עם כל זאת ראה לחזק את עצמך אפלו עם נקדה אחת שיש לך משברי אמונה, ועל ידי נקדה אחת, תזכה להגיע לעוד נקדה, וכן תצטרף נקדה לנקדה, עד שתזכה להכנס אל תוף היכל וארמון האמונה הקדושה, אשר אין לך עוד נעם וערכות, זיו וחיות ודבקות כמו המאמין האמתי בו יתברך, שיודע, שהכל לכל אין סוף, והוא יתברך מחיה ומנהיג ומקיים את הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם כסא לאמתת מציאותו יתברך.

ח.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי מה שהרבה רחוקים מאמונה בו יתברך, הוא רק מחמת חכמות העולם הזה, שהן חכמות של הכל שיש לכל אחד, וכל אחד הוא חכם בעיניו, ובאמת מי שיש לו מח בךקדו, יכול להבין בנקל, שכל החכמות של

העולם הזה הן שטיות והבלים, ואינם בכלל חכמה
כלל, מאחר שעל ידם אינו יכול לבוא לתכליתו
האמתי והנצחי, שהוא העקר, כמו שכתוב: הנה
בדבר השם מאסו וחכמת מה להם, וכתיב: אל
יתהלל חכם בחכמתו וכו', כי אם בזאת יתהלל
המתהלל — השפל וידוע אותי, כי עקר החכמה
האמתית, היא חכמת הצדיקים הגדולים, שזכו
לחשב באמת על תכליתם הנצחית, כי זה עקר
החכמה באמת, בבחינת — איזהו חכם הרואה
את הנולד, שצריך כל אדם להשפיל על דרכיו,
ולהתישב היטב מה יהיה נולד ממעשיו ועסקיו
ביום האחרון, אשר לזה אין זוכין בשום חכמה
שבעולם, כי אם על ידי חכמת הצדיקים האמתיים,
שעקר חכמתם הוא להשתדל לפרש עצמם מזה
העולם לגמרי, עד שזכו לזה בשלמות, ששברו
כל התאוות בתכלית עד הקצה האחרון, ולא נשארו
להם שום נדנוד ריח משום תאוה של זה העולם,
ורק צדיקים כאלו, הם יכולים לתקן את כל העולם,
ולהחזירו למוטב — כל מי שרוצה להדבק בהם,
כי כל אדם צריך להגיע לזה — להשיג את
התכלית הנצחית — דבקות הבורא והשגת אלקות

והקדשה באמת, וזה עקר תכליתו לנצח, אבל לאו כל אדם זוכה לזה, וזעירין אינון דזכין לזה בשלמות באמת, על-כן עקר התקון של כל אדם הוא על-ידי ההתקרבות לצדיקים אמתיים להם ולתלמידיהם וכו', כי הצדיקים האמתיים יכולים לתקן ולרפא כל אדם שבעולם, אף-על-פי שהוא חולה מאד בנפש ובגוף, כי כמו שהמבזה תלמיד חכם אין רפואה למכתו, כמו שאמר חכמינו הקדושים, כמו-כן להפך — מדה טובה מרבה, שהמאמין בצדיקים ובתלמידיהם, שהם באמת תלמידי חכמים אמתיים, אין מכה בעולם בגוף ונפש שלא יקבל רפואה על גדם, בבחינת — ולכל בשרו מרפא, הנאמר ביגיעות התורה, כי עקר התורה אין יודעים כי אם צדיקי האמת, שפרשו מתאוות העולם הזה לגמרי לגמרי, רק הם יודעים לדרש את התורה ולפרש ולבאר כל הדרכים והנתיבות שבהן, באפן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חלי הנפש והגוף שבעולם, אבל מחמת שלא כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו, ואיך זוכים להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת, על-כן העצה לזה, היא נדר, שיגדור

איזה נדר ויקים מיד, כי נדרים סגג לפרישות, כי כל הנדרים הם בחינת פרישות, שרופה להפריש את עצמו מאיזו תאוה כדי להתקרב להשם יתברך, ואפלו נדרי צדקה והקדש הם גם-כן בחינת פרישות, כי בעד זה הממון היה יכול לקנות לעצמו איזה דבר שהגוף נהנה ממנו, והוא משבר תאוותו ונותן זה הממון לצדקה, ועל-כן על-ידי-זה עולה ומקשר את עצמו לצדיקים אמתיים, שזכו לתכלית הפרישות באמת, וזוכה לאמונת חכמים ולהתקרב אליהם, כי מאחר שהשם יתברך רואה שממשיך עצמו לדרךיהם, ומקבל על עצמו לילך בדרךיהם ובעצותיהם, שכל זה הוא בחינת פרישות על-ידי נדר שהוא בחינת פלא, בבחינת — כי יפליא לנדר וכו', על-ידי-זה זוכה להאמין בחכמים ובצדיקים הנפלאים, שזכו לפליאות חכמה על-ידי שפרשו עצמם מהעולם הזה לגמרי.

ט

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר על-די אמונה נכנסים אל השכל ונשלמת הדעת,

ועל-ידי-זה יכולים לדרוש את התורה, כי כשאין אמונתו בשלמות, אז דעתו ושכלו אסורים כמו בכבלי ברזל, בשביה ובבית האסורים, כי השכל האנושי קצר מלהשיג שום דבר על בוריו ומכוננו על-פן כל חכמי המחקרים תועים ונבוכים הרבה בכל החכמות שלהם, כי עדין אין שום חכמה ברורה אצלם, ויש ביניהם ספקות ומחלקת הרבה ומבוכות עצומות בכל חכמותיהם, כידוע לבקי בהם, וכל זה מחמת שעל-ידי שכל אנושי אי אפשר להשיג שום דבר על בוריו ואמתתו, ועל-פן כשנכנס לאיזו חכמה בלי אמונה, חס ושלום, הרי שכלו כמו אסור ותפוס בתפיסה שאינו יכול לצאת משם, כי דעתו נשארת נבוכה ותפוסה במה שפועין בו, ואינו יכול לצאת משם בשלום, אבל כשיש לו אמונה, שהיא בחינת שבת, בחינת עולם החרות, אז דעתו פן חורין, כי יודע כל הדברים על בורים על-ידי האמונה לבד, על-ידי שמאמין לדברי רבותינו ואבותינו הקדושים, שזכו להשיג הכל על-ידי נבואה ושפע אלקי, שהוא למעלה מאד משכל אנושי, ואז יש לו יסוד לעמד עליו שהוא האמונה הקדושה שעליה עומד הכל, ועל-

יְדִי-זֶה יְכוּל לְהַכְנִיס לְכָל דְרוּשֵׁי הַתּוֹרָה וְלִצְאָת מֵהֶם בְּשָׁלוֹם, מֵאַחַר שֵׁשׁ לוֹ יְסוּדוֹת חֻזְקִים עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה; עַל-כֵּן רָאָה, אֱהוֹיָכִי, אָחִי הַיָּקָר, לְהַכְנִיס אֶת עֲצֻמָּךְ לַתּוֹךְ הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וְזֶה יִפְתַּח לְךָ שְׁעָרִים חֲדָשִׁים בְּהַשְׁגוֹת הַתּוֹרָה, הַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִהְיֶה בְּעוֹלָם הַחַרּוּת, וְתִרְגֵּשׁ עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו חַיִּית אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הָאֱמוּנָה הַיָּדְבֵקוֹת, כָּל מֵה שֶׁאֲדָם יוֹתֵר חֻזֵק בְּאֱמוּנָה, הוּא יוֹתֵר דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּכְשֶׁהוּא דְבוּק יוֹתֵר בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדִי-זֶה גִזְדֵּבְךָ וְנִתְחַדַּד מִחַ מַחְשַׁבְתּוֹ, וְזוֹכָה לְהַשִּׁיג הַשְׁגוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת, פְּלָאֵי פְּלָאוֹת בַּתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וּכְהַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹת, וְזוֹכָה לְהַכְנִיס לְפָנָי וּלְפָנִים עוֹד בְּחַיִּים חַיִּיתוֹ, וּמְטִיל בְּזֶה הָעוֹלָם כְּמוֹ מִי שֶׁמְטִיל בְּגֵן גֶּהֱזֵר; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזוֹכָה לְ"צִדְקַת הָאֱמוּנָה", לִידַע כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ צָדִיק בְּכָל דְרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו, וְהִפֵּל לְטוֹבְתּוֹ, שֶׁעַל-יְדִי-זֶה יִכַּל לְגַמְרֵי בּוֹ יִתְבָּרֵךְ לְנֶצַח; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּכָא !

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם !